

MAGÁNOS FA.

Társaim az apró fűvek, nem messze tőlem fut az út,
társaim az apró fűvek, nincsenek méltóbb társaim,
állok magam, azt sem tudom, hány éve már, — az
éveim

gyűrűkbe nőve védenek kérégem alatt.

Ha emlékeim kérdenék, nehezen tudnám kezdeni:
láttam, hallottam már sokat, s nem felejtettem sem-
mit el.

Nem messze tőlem fut az út, és lombom alatt mély
a hűs,
hallottam, láttam már sokat: bölcs agg vagyok.

A lombom alatt mély a hűs, a lombom között mély a
csönd,

kis fészkeket dédelgetek, és lengetem a szeleket,
egyfelé nyílt a tág határ, másfelé domb keríti el,
s a domb mögül jönnek felém az emberek.

Jönnek felém az emberek, hogy honnan jönnek, nem
tudom —

ó, mi lehet a domb mögött? — csak egyszer látnám
legalább,

de megroppant már az erőm, fölébe nőni nem fogok,
s titok marad a volt-titok halálomig.

CARMEN LUGUBRE.

A nevét mondom és a halált mondom,
és nem hiszem el, nem hiszem.
És újra hallom köhögését
a visszhangos, mély semmiben.

Tizennégyéves volt és félkegyelmű
és pösze is volt még szegény,
szegény Kati! — riadó bánat
ijedezett a két szemén.

Most lefeküdt, a hátára feküdt le,
mint vágya olykor súgta már,
aszott testére vőlegényként
reáfeszült a rossz halál. —

Víg asszonyok, kik boldog szeretőknek
ölen hagyátok hamvatok,
félelmes nászéjszaka volt ez:
a halál alatt egy halott.

Ő hajnalon dült ágyából ki nem kelt,
és szűz maradt a nász után,
mégis fogant zsengecske méhe:
enyészet és örök hiány